

[Vanggaard.]

Katastrofe, der var sket for den menige Mand, at Sveskerne var blevet fordyret. Saa asketisk var man dengang. Skatterne virker voldsomt; adskillige Landkommuner i Jylland er begyndt at melde Pas. Jeg tror ikke, Regeringen bør tænke paa at komme videre paa dette Omraade, men tværtimod paa at komme nedad.

Saa har man hørt her om Gaardmændenes Forsamling i Aarhus. Det er jo et gammelkendt Middel: Del og hersk. Der tales aldrig om den store og den lille industridrivende, den store og lille handlende, den store og den lille Haandværker, og alligevel er der langt større sociale Forskeligheder inden for disse Erhverv end inden for Landbruget. Men det er altid Landbruget, man taler om i den Henseende. Jeg mindes en Begivenhed ved et Valgmøde i Hjørringkredsen, hvor en radikal Folketingsmand, der for Resten faldt ved Valget, udtalte, at Godsejere og Husmænd ikke kunde have fælles landøkonomiske Interesser, men saa var der en, der spurgte ham, vel med Henblik paa, at de Radikale havde opstillet to Proprietærer til Valget i Hjørring Amt — den ene er nu Medlem af Landstinget —, om Proprietærer og Husmænd kunde have fælles Interesser, og det svarede han — naturligvis ogsaa med Henblik paa denne Opstilling — ja til. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, om han nærer den samme Opfattelse som den daværende radikale Folketingsmand i Hjørring Amt og mener, at Proprietærer og Husmænd kan have fælles Interesser, for det vilde klare en Del i den nuværende Landbrugssituation.

Den højtærede Udenrigsminister talte om Tysklandspriserne. Vi har jo Aftale med Tyskland om faste Kødpriser, og vi har tidligere i Virkeligheden ogsaa haft Aftale om en fast Smørpris, idet Tyskland havde en fast Smørpris, og af Forskellen mellem den og den hjemlige Notering betalte man 40 pCt. Det drejer sig om saadan noget som 50 Øre pr. kg, og den Ordning bestod fra 1932 til 1936 og gav 32 Mill. Kr. til Smørkontingenteringsfonden og fordeltes paa den samlede producerede Smørmængde. Det var en væsentlig Fordel.

Nu er vi kommet saa langt ned, at vi maaske ligger under New Zealand, uagtet vi mener at levere Verdens bedste Smør. Det har man ikke meddelt noget om her. Det er muligt, at man ikke har været i Stand til at holde fast paa den tidligere Ordning. Men man har jo dog fast Kødpris, man kunde

maaske ogsaa have holdt den faste Smørpris. Jeg har Følelsen af, at man har opgivet det uden stor Modstand under Henviisning til, at det drejede sig om Verdensmarkedets Pris. Men der er ingen Verdensmarkedetspris; Smørprisen er højst forskellig i de forskellige Lande, og vi kan ikke regne med Smørprisen paa det overfyldte og overpressede engelske Marked.

Medens vi maa betale de tyske Færdigvarer med stigende Priser, er det meget beklageligt, at dansk Udenrigspolitik har tabt det Slag, og at vi har mistet disse 50 Øres Overpris pr. kg. I det hele taget bliver Levnedsmidlerne, naar de kommer til Tyskland, fordoblet i Pris, men ikke mere, end at Detailpriserne desuagtet ikke altid er saa store, som man skulde formode. Det er, som om Detailprisen paa Levnedsmidler, jeg ved ikke hvordan, holdes nede i Tyskland; den er ikke særlig betydelig, og andre Forbrugsvarer i Tyskland er langt billigere end her i Landet; det gælder Klæder og Sko, og selv Skatterne tror jeg langtfra staa Maal med vore herhjemme, saa en Families samlede Forbrug bliver maaske derved ikke saa meget forskelligt fra en dansk Families samlede Forbrug. Herhjemme ser vi jo desværre, at visse Landbrugsvarer i høj Grad fordyres i Detailhandelen, ikke saa meget Smørret, hvor man har den offentlige Notering, som Folk kender, men Mælkepriserne her i Byen bliver omtrent det tredobbelte af det, Producenterne faar, og noget lignende er Tilfældet i en hel Del Provsbyer, selv om det er knap saa udpræget. Det er der ingen, der taler om.

Naar en københavnsk handlende siger til Københavnerne, at det er kun Landboerne, der taler om de daarlige Tider; i Virkeligheden faar de en stor Pris; Bønderne klager sig altid — saa tror enhver Københavner, der har bevaret Agtelsen for sig selv, at det er den fulde Sandhed. Det er Forhold, der maa bringes paa ret Køl — jeg tænker ogsaa her paa Ligestilling mellem Erhvervene. Byerhvervene er interesserede i Genoprettelse af Landbrugets Købekraft, det gælder Handel og Haandværk baade i Landet og i Byen, og det er derfor ikke noget ensidigt Agraerspørgsmaal.

Der har været udtalt forskellige Anskuelser angaaende Statsministerens Trontale, der er blevet betegnet som indholdsløs. Nu afhænger det Synspunkt, man anlægger over for denne Tale, nærmest af, hvilke Forventninger man stiller til Statsministerens saakaldte Trontale — jeg vil hellere sige Regeringens Programtale. Venter man, at der skal